

han nu i snart tre Maaneder havde siddet inde-spærret. Allerede Morgenens efter kunde han rulle hen gennem Norditaliens aabne og lyse Natur i Sommersol og Blomsterduft. Han var jo sin egen Herre; der var ingenting, der bandt ham her ... intet uden den Beslutning, han havde fattet, ikke at forlade Dresach, før han havde tilkæmpet sig ogsaa aandelig Frihed. Og endnu havde han aldrig brudt et Løfte, som han havde gjort sig selv!

Da han kom tilbage til Stuen, var Bordet dækket. Frau Babi stod og ventede ved Siden af hans Stol for at kunne skyde den ind under ham, naar han satte sig.

»Nu ja,« udbrød han med et Forsøg paa at ryste den tunge Stemning af sig, »lad mig altsaa i Guds Navn fortære Skinken.«

»Herren maa ikke være vred,« fremstammede den lille Kone med taarefyldte Øjne, idet hun rakte ham Fadet. »Jeg skal love Herren, at det nok skal blive bedre.«

Aldeles Trines Stemme! — tænkte Per.

»Tag Dem det ikke for nær, Frau Babi,« sagde han helt sagtmodig. »Jeg veed det nok, jeg er lidt urimelig i denne Tid, ... men der er gaaet mig noget imod, skal jeg sige Dem.«

»Jeg har kunnet tænke det. Herren har ogsaa set rigtig daarlig ud i de sidste Dage.«

»Saa-aa,« sagde han og følte sig straks mindre vel. Lidt efter rømmede han sig og fandt, at